

РЕШЕНИЕ

№ 82

гр. София, 06.01.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 06.12.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Катя Аспарухова

ЧЛЕНОВЕ: Росица Драганова
Ралица Романова

при участието на секретаря Камелия Миладинова и при участието на прокурора Тафров, като разгледа дело номер **4903** по описа за **2013** година докладвано от съдия Росица Драганова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Делото е образувано по жалба на ТД на НАП – С., чрез упълномощения юрк. А., срещу решение /без номер/ от 12.03.2013 г., постановено по наказателно от административен характер дело № 7042/2012 г. на Софийски районен съд – Наказателно отделение, 20 състав, с което е отменено Наказателно постановление /НП/ № 34-0174406/27.01.2012 г., издадено от зам. директора на ТД на НАП С..

С оспореното пред СРС НП на [фирма] на основание чл. 185, ал. 2 от Закона за данък добавена стойност /ЗДДС/ е наложено административно наказание „имуществена санкция” в размер на 3000 лева за неизпълнение на законово задължение по чл. 7, ал. 1 от Наредба № Н-18 от 13 декември 2006 г. за регистриране и отчитане на продажби в търговските обекти чрез фискални устройства.

В жалбата е посочено, че решението на СРС-НК е незаконосъобразно. Според касатора изводите на СРС не кореспондират със събраните в хода на производството писмени доказателства, а районният съд не е изпълнил задълженията си да установи обективната истина, както и неправилно е тълкувал и приложил материалния закон.

По време на проведеното по делото открито заседание, касаторът се представлява от юрк. Г., която поддържа жалбата.

Ответникът по касационната жалба не се представлява в съдебно заседание по делото. В представена писмена защита упълномощения адв. С. оспорва жалбата.

Представителят на СГП счита жалбата по същество за неоснователна, поради което решението на СРС следва да се остави в сила.

Административен Съд С. – град, VII касационен състав, след като взе предвид и обсъди по отделно и в съвкупност наведените от касатора доводи и събраните в хода на първоинстанционното производство доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

За да постанови решението си районният съд е събрал писмени и гласни доказателства и въз основа на тях е намерил за установени фактическите обстоятелства, които са от значение за спора. Разпитан е актосъставителят, като дадените показания са намерили отражение при изясняването на спора от фактическа страна. Районният съд е приел, че на 21.12.2011 г. длъжностни лица при ТД на НАП, [населено място] извършили проверка на обект - интернет център за съдействие на клиенти, находящ се в [населено място], [улица], стопанисван от [фирма]. В обекта се предлага услугата - съдействие на клиенти за залагане в интернет върху резултати от спортни състезания. Срещу извършеното съдействие от служител на дружеството е прието плащане в брой за направен залог от Б. Х. И. – инспектор по приходите в ТД на НАП - С.. Срещу приетата сума е издадена разписка разпечатана от принтер, монтиран към компютърна конфигурация. Проверяващите приели, че разписките не представляват ценни книжа, съгласно Наредбата за реда и условията за отпечатване и контрол върху ценните книжа на МФ, приета с ПМС № 289 от 09.12.1994 г. За плащането не е издаден документ – фискален бон или системен бон, от одобрена за съответния търговски обект интегрирана автоматизирана система за управление на търговската дейност. При проверката се установило, че в обекта не е налично и въведено по съответния ред в експлоатация фискално устройство, както и че дружеството няма регистрирани фискални устройства.

Резултатите от проверката са обективирани в протокол № 0083866/21.12.2011 г., в който е отразено, че дружеството е допуснало продажба на услуга срещу плащания в брой без в обекта да има монтирано и въведено в експлоатация фискално устройство, което е неизпълнение на законово задължение по чл. 7, ал. 1 от Наредба Н-18/13.12.2006 г., на МФ за регистриране и отчитане на продажби в търговските обекти чрез фискални устройства.

Констатациите послужили, като основание за съставяне на Акт за установяване на административно нарушение № 34-0174406 от 10.01.2011 г., връчен на сочения за нарушител. В законоустановения тридневен срок са постъпили писмени възражения.

Въз основа на АУАН е издадено и процесното НП.

СРС, преценявайки събраните доказателства, е направил изводи за това, че административно-наказващият орган е допуснал съществени нарушения на административно-производствените правила и е приложил неправилно закона, поради което е отменил оспореното НП.

Административен съд София – град, VII касационен състав, след като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: жалбата е подадена в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 211, ал. 1 от АПК. Съдът е сезиран от надлежна страна и срещу съдебен акт, който е бил неблагоприятен за нея и следователно е подлежащ на

оспорване. Във връзка с изложеното следва да се приеме, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, тя е неоснователна.

Районният съд е изследвал относимите към спора обстоятелства. Разпитан е актосъставителят и са обсъдени събраните писмени доказателства. Показания са разгледани в съвкупност с останалите доказателства. Направените от СРС изводи, като краен резултат се споделят от настоящия състав на касационната инстанция.

Не е спорно, че [фирма], А. е дружество, регистрирано на територията на държава-членка на ЕС и притежаващо лиценз за извършване на хазартна дейност № 12003/4-09 от правителството на провинция Т., Република А..

От представения в хода на първоинстанционното производство договор за предлагане на поддръжка, сключен между [фирма] и [фирма], А., който не е обсъден изобщо в мотивите на първоинстанционния съд, се установява, че българското дружество се задължава да извършва в името на, от името на и в интерес на австрийския букмейкър /т. 4.7 от договора/, изброените в т. 4.7.1 - 4.7.5 услуги, включително предоставянето на помощ на всеки клиент, давайки му пояснения за предлаганите от Компанията /австрийското дружество/ продукти. В т. 4.5 от договора, страните са се съгласили, че [фирма], чрез използване на подходящо технологично и компютърно оборудване, се задължава да предостави връзка на данните и предаване на услугите в подходящо, отворено за обществото помещение за улесняване прехвърлянето на предложените залози към компанията /австрийското дружество/, която притежава правото по свое решение и преценка да приеме или да откаже достигналите до нея залози, като отговорна за организирането на залозите и поемането на съответните рискове.

Анализът на постигнатите между страните по договора съглашения налагат извода, че [фирма] е действал от името и за сметка на австрийското дружество, т.е. в случая не се касае за комисионен договор по смисъла на чл. 348 от ТЗ, защото сделките не са осъществявани от името на българското дружество.

В разглеждания случай отношенията между [фирма] и [фирма], А. са се развили на плоскостта на търговското представителство, по смисъла на чл. 32 от ТЗ, защото българското дружество е действало самостоятелно, сътрудничейки на друг търговец при извършване на търговската му дейност. То е било овластено да извършва сделки от името на търговеца и за негова сметка.

Анализът на събраните доказателства сочи, че [фирма] е приемало по електронен път залози от името на австрийското дружество, правени от данъчно незадължени лица на територията на страната, т.е. същото е извършвало типични посреднически електронни услуги, по смисъла на чл. 21, ал. 5, б. „н”, във връзка с б. „к” от ЗДДС. Според ал. 7 от същата норма, мястото на изпълнение на доставка на услуги, извършвани по електронен път, е на територията на страната, когато са налице едновременно следните условия: 1. получател по тези доставки е данъчно незадължено лице, което е установено, има постоянен адрес или обичайно пребивава на територията на страната и 2. доставчик е данъчно задължено лице, чието седалище или постоянен обект е извън Европейския съюз, а когато няма такова седалище или обект - мястото на постоянния му адрес или обичайното му пребиваване са извън територията на Европейския съюз. По аргумент на противното мястото на доставка на такъв вид услуги ще бъде на територията на държавата-членка, където е седалището на доставчика й. Съгласно чл. 24 от ЗДДС, мястото на изпълнение при доставка на услуга, оказвана от посредник, действащ от името и за сметка на друго лице,

предоставена на данъчно незадължено лице, е мястото, където е основната доставка, във връзка с която е оказано посредничеството.

По силата на чл. 118, ал. 1 от ЗДДС, всяко регистрирано и нерегистрирано по този закон лице е длъжно да регистрира и отчита извършените от него доставки/продажби в търговски обект чрез издаване на фискална касова бележка от фискално устройство, независимо дали е поискан друг данъчен документ, а получателят е длъжен да получи фискалната касова бележка и да я съхранява до напускане на обекта.

Анализът на събраните в производството доказателства, извършен в контекста на цитираните разпоредби налага извода, че за да е налице задължение за регистриране и отчитане на доставки или продажби, чрез издаването на фискална бележка е необходимо, мястото на изпълнението на доставката да е на територията на страната. Според настоящия съдебен състав [фирма] не е извършвало услуги на територията на страната. Доставката на електронни услуги – залози е извършвана от австрийски лицензиран организатор на хазартна дейност, с посредничеството на българското дружество, но мястото на изпълнението е било на територията на друга държава-членка, поради което за него не е имало задължение да монтира, въведе в експлоатация и използва регистрирано в НАП фискално устройство от датата на започване на дейността си в стопанисвания от него обект.

При така установеното, касационната инстанция намира, че обжалваното решение не подлежи на отмяна по чл. 348, ал. 1, т. 1 от НПК, вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН и като правилно следва да бъде оставено в сила.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2, пр. 1 от АПК вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, Административен съд София-град

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решението от 12.03.2013 г., постановено по НАХД № 7042/2012 г. от Софийски районен съд, НО, 20-ти състав.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.